

Arrest

nr. 171 246 van 4 juli 2016
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Somalische nationaliteit te zijn, op 29 februari 2016 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 29 januari 2016.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 8 april 2016 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 3 mei 2016.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken K. DECLERCK.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat K. BRAEM loco advocaat H. CHATCHATRIAN en van attaché E. DEWIL, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaart de Somalische nationaliteit te bezitten. U zegt geboren te zijn in de stad Beletweyne, Hiraan, en er gewoond te hebben tot aan uw vertrek uit Somalië. U verklaarde problemen te hebben gehad met Al Shabaab omwille van het werk van uw vader met de AMISOM-troepen in Hiraan en door het feit dat u pornografische films vertoonde bij u thuis. U vertrok uit Somalië op 11 december 2014. Er werd echter door het CGVS geen geloof gehecht aan uw vervolgrelaas waardoor u de vluchtelingenstatus werd geweigerd. Ten gevolge de algemene onveilige situatie in Beletweyne, uw beweerde plaats van herkomst, werd u op 29 april 2015 de subsidiaire beschermingsstatus toegekend.

De Commissaris-generaal werd nadien echter in kennis gesteld van informatie waaruit blijkt dat u tussen 2008 en 2014, onder een deels andere identiteit, meerdere keren asiel hebt aangevraagd in Nederland.

U werd daarom op 23 december 2015 door het CGVS opnieuw opgeroepen om deze nieuwe elementen toe te lichten.

B. Motivering

Er dient te worden opgemerkt dat er na de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus nieuwe elementen in uw asiendossier zijn opgedoken. Uit deze nieuwe elementen blijkt dat cruciale verklaringen die u in de loop van de asielprocedure aflegde ongeloofwaardig zijn en u de subsidiaire beschermingsstatus heeft verkregen op basis van bedrieglijke verklaringen.

Uit een vergelijking met vingerafdrukken genomen in Nederland blijkt immers dat u daar reeds gekend bent onder de naam M.A.H. en dat u er, samen met uw moeder Y.M. en uw broer A.A.H., asiel heeft aangevraagd op 13 mei 2008. Op 13 december 2011 diende u er ook nog een tweede asielaanvraag in. Op 26 november 2014 diende u er een derde asielaanvraag in. Deze asielaanvragen werden allen afgewezen. Er werd besloten, onder meer op basis van een taalanalyse die wijst op een herkomst uit Noord- Somalië, dat u niet afkomstig bent uit Zuid- en Centraal-Somalië.

U vroeg op 16 december 2014, na het negatieve besluit van uw laatste asielaanvraag in Nederland, vervolgens onder een gewijzigde identiteit in België asiel aan. Hoewel uw naam en de namen van uw ouders dezelfde zijn als in Nederland dient gezegd dat u uw identiteit op aanzienlijke wijze veranderde voor uw asielaanvraag in België. Zo geeft u in België een andere geboorte- en verblijfplaats op dan in Nederland. Ten overstaan van de Belgische asielinstanties verklaarde u geboren en getogen te zijn in de stad Beletweyne, terwijl u in Nederland verklaarde geboren te zijn in Mogadishu en op jonge leeftijd naar Yurobe te zijn verhuisd. In Nederland verklaarde u tot de Ashraf-clan te behoren terwijl u in België verklaart tot de Hawadle clan te behoren, een van de meerderheidsclans in de provincie Hiraa van waar u beweert afkomstig te zijn. U verklaart ten overstaan van de Belgische asielinstanties ook meer dan vijf jaar jonger te zijn dan in Nederland. U zegt hier tevens dat uw moeder – met wie u nochtans in Nederland asiel hebt aangevraagd – reeds in 1996 gestorven zou zijn. U verklaart hier tevens ongehuwd te zijn terwijl u in Nederland verklaarde reeds in 2007 getrouwd te zijn (verklaring DVZ, p. 4, 5 en 7).

De subsidiaire beschermingsstatus werd u in België toegekend op basis van op uw afkomst uit Beletweyne in Zuiden Centraal-Somalië. Hier kan echter geen geloof meer aan worden gehecht.

Vooreerst gaf u bij uw eerdere asielaanvragen in Nederland een andere regio van herkomst op. Er dient daarbij opgemerkt te worden dat Nederland in het kader van zijn categoriale beschermingsbeleid aan alle personen van Somalische nationaliteit die niet afkomstig zijn uit Puntland of Somaliland, i.e. aan alle Somaliërs uit Zuid- en Centraal-Somalië, een beschermingsstatus bood toen u er uw eerste asielaanvraag indiende. Er kan dan ook niet ingezien worden waarom u destijds in Nederland uw afkomst uit Beletweyne in Zuid- en Centraal-Somalië zou achterhouden indien u daadwerkelijk van daar afkomstig zou zijn.

Bovendien werd in Nederland, onder meer op basis van een taalanalyse waaruit blijkt dat u het Somalisch spreekt dat gangbaar is in Noord-Somalië, geen geloof gehecht aan uw afkomst uit Zuid- en Centraal-Somalië. Verder dient geconcludeerd te worden dat de kennis die u tijdens uw asielaanvraag in België bleek te hebben over recente gebeurtenissen en ontwikkelingen in Beletweyne enkel ingestudeerd kan zijn, gezien u reeds sinds 2007 uit Somalië vertrokken bent, en niet in 2014 zoals u hier beweert. Uw geografische kennis van de regio van Beletweyne op zich kan de vaststelling dat u niet uit Beletweyne afkomstig bent niet meer wijzigen, zeker indien deze geplaatst wordt naast uw ingestudeerde kennis over recente gebeurtenissen in Beletweyne. De inhoud van de door u neergelegde Verklaring van Geboorte, dd. 12/3/2015, waarin vermeld staat dat u in Beletweyne geboren bent, wordt tot slot reeds in vraag gesteld door het feit dat deze werd afgegeven door dezelfde ambassade in België die u op 14/4/2014 een Nationaliteitsverklaring afleverde waarin staat dat u in Mogadishu bent geboren. Bovendien blijkt uit informatie die aan uw administratief dossier werd toegevoegd dat Somalische autoriteiten, zowel binnen als buiten Somalië, niet over archieven beschikken en zich voor de afgifte van dergelijke documenten louter baseren op de verklaringen van de aanvrager.

U werd de kans gegeven om opheldering te geven in verband met uw asielaanvragen in Nederland en de daar opgegeven herkomst, maar u ging hier niet op in. Tijdens het gehoor op het CGVS van 23 december 2015 werd u tot vier keer toe geconfronteerd met deze eerdere asielaanvragen en gevraagd om de waarheid te vertellen over uw echte identiteit en herkomst. Aanvankelijk vroeg u louter naar de bewijzen waarover het CGVS beschikte en vervolgens ontkende u in Nederland asiel te hebben aangevraagd (CGVS dd. 23/12/15, p. 3 en 4).

Aangezien de door u aangenomen identiteit en herkomst de basis zijn van de aan u toegekende subsidiaire beschermingsstatus dient geconcludeerd te worden dat u deze status heeft verkregen op basis van frauduleuze verklaringen.

Uit bovenstaande blijkt immers dat niet langer geloof kan gehecht worden aan uw beweerde herkomst uit Beletweyne in Zuid- en Centraal-Somalië. Bijgevolg dient de u toegekende subsidiaire beschermingsstatus te worden ingetrokken.

C. Conclusie

Steunend op artikel 57/6, eerste lid, 6° van de Vreemdelingenwet meen ik dat uw subsidiaire beschermingsstatus dient ingetrokken te worden.

Ik vestig de aandacht van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie op het feit dat u niet mag worden teruggeleid naar Zuid- en Centraal-Somalië, de door u genoemde regio van herkomst, vermits u niet afkomstig bent uit deze regio."

1.2. Stukken

Bij een aanvullende nota van 19 april 2016 legt de commissaris-generaal *"informatie over de vergelijking met vingerafdrukken genomen in Nederland"* neer.

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoeker voert in zijn verzoekschrift van 29 februari 2015 in een eerste middel een schending aan van de artikelen 48/4 en 55/5/1, § 2, 2° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet) en van de materiële motiveringsplicht.

Volgens verzoeker bevat het administratief dossier *"geen enkel bewijs over de vermeende vingerafdrukken"*. Hij stelt zich de vraag *"hoe men precies de vermeende link gelegd heeft en op basis waarvan"* en vindt het *"bijzonder vreemd dat een link tussen de verzoekende partij en haar vermeende alter ego nu pas aan het licht zouden komen"*, gezien de Dienst Vreemdelingenzaken reeds bij aanvang van de asielprocedure vingerafdrukken neemt.

Hij klaagt aan dat het gehoor *"louter pro forma"* was, dat er een incoherentie in het gehoorverslag staat aangaande de aanwezigheid van een tolk en dat er *"geen enkele verduidelijking over de elementen waarop men tot de overtuiging gekomen is dat verzoekende partij valse verklaringen zou hebben afgelegd"* gegeven wordt. Hij meent dat hem *"alvast geen gebrek aan medewerking verweten worden"*.

2.2. In een tweede middel voert verzoeker een schending aan van artikel 49/2, § 4, vierde lid van de Vreemdelingenwet, van artikel 35/1 van het Koninklijk besluit van 11 juli 2003 tot regeling van de werking van en de rechtspleging voor het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen en van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen.

Verzoeker verwijst naar artikel 49/2, § 4, vierde lid van de Vreemdelingenwet en stelt dat niet wordt duidelijk gemaakt *"hoe de Commissaris-generaal van de informatie in kennis werd gesteld"*, waardoor verzoeker niet kan weten *"op vraag van wie"* zijn statuut werd heronderzocht, noch wanneer de termijn van 60 werkdagen begon te lopen.

Hij klaagt tevens *"de wijze waarop verzoekende partij op de hoogte werd gesteld van "het nieuwe element""* aan. De oproepingsbrief blonk volgens verzoeker *"uit in vaagheid en verduidelijkte geenszins wat nu de reden voor deze heroverweging was -"een nieuw element""* en tijdens het gehoor zelf werd evenmin volledige duidelijkheid geschapen.

2.3. Verzoeker vraagt de bestreden beslissing te hervormen en hem *"de subsidiaire beschermingsstatus terug te verlenen"*. In ondergeschikte orde vraagt verzoeker *"de bestreden beslissing ingevolge artikel 39/2 § 1, 2° Vreemdelingenwet te vernietigen teneinde het CGVS toe te laten de nodige bijkomende onderzoeksmaatregelen te nemen en een nieuwe beslissing te nemen"*.

Beoordeling

2.4. De Raad wijst erop dat hij inzake beslissingen van de commissaris-generaal over volheid van rechtsmacht beschikt. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor

Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St.* Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 95, 96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoekende partij daarop.

De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel bij de asielzoeker zelf. Zoals ieder burger die om en erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn.

De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124).

Krachtens artikel 48/6 van de Vreemdelingenwet wordt een asielzoeker het voordeel van de twijfel gegund indien de hij cumulatief een oprechte inspanning heeft geleverd om zijn aanvraag te staven; alle relevante elementen waarover hij beschikt voorlegt en er een bevredigende verklaring is gegeven over het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen; zijn verklaringen samenhangend en aannemelijk zijn bevonden en niet in strijd zijn met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn aanvraag; de asielzoeker zijn aanvraag tot internationale bescherming zo spoedig mogelijk heeft ingediend, of goede redenen kon aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen; en wanneer er is vast komen te staan dat de asielzoeker in grote lijnen als geloofwaardig kan worden beschouwd.

De commissaris-generaal moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn en het is evenmin zijn taak om zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen.

Aangaande de intrekking van de subsidiaire bescherming

2.5. Uit de bestreden beslissing blijkt dat de commissaris-generaal is overgegaan tot de intrekking van de subsidiaire bescherming, steunend op artikel 57/6, eerste lid, 6° van de Vreemdelingenwet.

2.6. Artikel 57/6, eerste lid, 6° van de Vreemdelingenwet bepaalt:

“De Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen is bevoegd:

{..}

6° om de vluchtelingenstatus of de subsidiaire beschermingsstatus op grond van de artikelen 55/3/1 en 55/5/1 in te trekken;”

2.7. Artikel 55/5/1, §2, 2° van de Vreemdelingenwet bepaalt:

“De Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen trekt de subsidiaire beschermingsstatus in :

{..}

2° ten aanzien van de vreemdeling wiens status werd toegekend op grond van feiten die hij verkeerd heeft weergegeven of achtergehouden, van valse verklaringen of van valse of vervalste documenten die doorslaggevend zijn geweest voor de toekenning van de status of ten aanzien van de vreemdeling wiens persoonlijke gedrag later erop wijst dat hij geen reëel risico op ernstige schade loopt.”

2.8. Waar in het verzoekschrift gewezen wordt op artikel 49/2, §4, vierde lid van de Vreemdelingenwet en gesteld wordt dat niet wordt duidelijk gemaakt *“hoe de Commissaris-generaal van de informatie in kennis werd gesteld”*, waardoor verzoeker niet kan weten *“op vraag van wie”* zijn statuut werd heronderzocht, noch wanneer de termijn van 60 werkdagen begon te lopen, merkt de Raad op dat artikel 49/2, § 4 enkel betrekking heeft op de mogelijkheid van de minister of zijn gemachtigde om de commissaris-generaal te verzoeken over te gaan tot intrekking van de subsidiaire beschermingsstatus alsook de mogelijkheid over te gaan tot de afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten. Deze mogelijkheid is inderdaad aan een tijdslimiet onderworpen. Dit staat evenwel volledig los van de autonome bevoegdheid van de commissaris-generaal om op grond van de artikelen 57/6, eerste lid, 6° en 55/5/1, § 2, 2° van de Vreemdelingenwet op eigen initiatief over te gaan tot de intrekking van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze eigen bevoegdheid is geenszins beperkt door de aard van het verblijfsstatuut – beperkt of onbeperkt verblijf – van de vreemdeling.

2.9. Waar verzoeker in zijn verzoekschrift meent dat het administratief dossier *“geen enkel bewijs over de vermeende vingerafdrukken”* bevat en zich afvraagt *“hoe men precies de vermeende link gelegd heeft en op basis waarvan”*, stelt de Raad vast dat uit de informatie in het administratief (landeninformatie) en bij de aanvullende nota van 19 april 2016 volgt dat uit een vergelijking vingerafdrukken genomen in België en in Nederland blijkt dat verzoeker in Nederland onder de naam M.A.H. asiel heeft aangevraagd op 13 mei 2008, 13 december 2011 en 26 november 2014, dat hij voor die asielprocedure zijn eigen naam gebruikte alsook dezelfde namen van zijn ouders opgaf, en dat uit een vergelijking van (de foto's op) de in het kader van zijn huidige asielaanvraag neergelegde geboorteakte van 12 maart 2015, afgeleverd door de Somalische ambassade te Brussel, en de in kader van de asielaanvraag in Nederland neergelegde nationaliteitsverklaring van 14 april 2014, eveneens afgeleverd door de Somalische ambassade te Brussel, blijkt dat het om dezelfde persoon gaat.

2.10. De loutere stelling in het verzoekschrift dat het *“bijzonder vreemd (is) dat een link tussen de verzoekende partij en haar vermeende alter ego nu pas aan het licht zouden komen”*, gezien de Dienst Vreemdelingenzaken reeds bij aanvang van de asielprocedure vingerafdrukken neemt, doet geen afbreuk aan bovenstaande vaststellingen die hun weerslag vinden in het administratief dossier.

2.11. In het verzoekschrift wordt een schending van artikel 35/1 van het Koninklijk besluit van 11 juli 2003 aangevoerd. Verzoeker klaagt *“de wijze waarop verzoekende partij op de hoogte werd gesteld van ‘het nieuwe element’”* aan omdat de oproepingsbrief volgens verzoeker uitblonk *“in vaagheid en verduidelijkte geenszins wat nu de reden voor deze heroverweging was -‘een nieuw element’”* en omdat tijdens het gehoor zelf werd evenmin volledige duidelijkheid werd geschapen. Hij meent verder dat het gehoor *“louter pro forma”* was, dat er een incoherentie in het gehoorverslag staat aangaande de aanwezigheid van een tolk en dat er *“geen enkele verduidelijking over de elementen waarop men tot de overtuiging gekomen is dat verzoekende partij valse verklaringen zou hebben afgelegd”* gegeven wordt.

2.12. Artikel 35/1 van het Koninklijk Besluit van 11 juli 2003 tot regeling van de werking van en de rechtspleging voor het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen bepaalt:

“Wanneer er nieuwe elementen of feiten aan de orde zijn waaruit blijkt dat er redenen zijn om de geldigheid van de vluchtelingenstatus of de subsidiaire beschermingsstatus te heroverwegen, onderzoekt de Commissaris-generaal of de vluchtelingenstatus of de subsidiaire beschermingsstatus van een bepaalde persoon kan worden ingetrokken of opgeheven.

De betrokkene wordt, bij een ter post aangetekende zending op het laatste adres vermeld in het Rijksregister, op de hoogte gebracht van het feit dat de Commissaris-generaal zijn recht om aanspraak te maken op de vluchtelingenstatus of op de subsidiaire beschermingsstatus heroverweegt, alsook van de redenen voor deze heroverweging.”

2.13. De Raad stelt vast dat de oproeping vermeldt dat verzoeker de subsidiaire beschermingsstatus werd toegekend op grond van *“...feiten die u verkeerd zou hebben weergegeven of achtergehouden, of op grond van valse verklaringen of van valse of vervalste documenten die doorslaggevend zijn geweest voor de toekenning van de status.”*. Verzoeker werd aldus wel degelijk voorafgaand aan het gehoor op de hoogte gebracht dat er een “nieuw element” is in verband met zijn subsidiaire beschermingsstatus waarover hij ging ondervraagd worden en dat dit nieuw element de commissaris-generaal ertoe zou kunnen brengen om zijn subsidiaire beschermingsstatus in te trekken.

2.14. Bij het gehoor op het Commissariaat-generaal werd vervolgens aangegeven: *“Het nieuwe element is dat je lang geleden asiel hebt aangevraagd in Nederland en we hebben dat dossier”* (gehoor, p. 3). Nadat verzoeker meermaals ontkende ooit in Nederland asiel te hebben aangevraagd, werd hij nog aangemaand de waarheid te vertellen (*“Het is nu de bedoeling dat je de waarheid zegt over uw identiteit, uw herkomst, en de reden waarom u naar hier bent gekomen?”*; gehoor, p. 4), waarop verzoeker enkel antwoordde: *“Ik weet niet wat die mensen zeggen, ik ken ze niet, als jullie bewijzen hebben dat ik daar ben geweest wil ik dat graag zien maar het klopt niet.”* (gehoor, p. 4).

2.15. Er kan thans niet worden volgehouden dat er *“geen enkele verduidelijking over de elementen waarop men tot de overtuiging gekomen is dat verzoekende partij valse verklaringen zou hebben afgelegd”* gegeven wordt. Bovendien bevat het administratief dossier *“informatie vergelijking vingerafdrukken Nederland”* en *“informatie asielaanvragen Nederland”*, waaronder de gehoren en de genomen beslissingen in het kader van zijn asielaanvragen in Nederland. Het stond verzoekers raadsman vrij om, indien gewenst, de nodige kopieën met betrekking tot het nieuwe element op te

vragen. Bovendien konden verzoeker en zijn raadsman het dossier, conform artikel 32 van de Grondwet, steeds komen inkijken op de zetel van het Commissariaat-generaal.

2.16. Uit een vergelijking van verzoekers verklaringen bij de Nederlandse asielinstanties en bij de Belgische asielinstanties blijkt dat hij afwijkende verklaringen aflegde over zijn herkomst en verblijfplaatsen, over het tijdstip waarop hij zijn land ontvluchtte, over zijn leeftijd, over zijn clan en over zijn familiale situatie. Zo gaf hij in Nederland aan geboren te zijn in Mogadishu en op jonge leeftijd naar Yurobe te zijn verhuisd, terwijl hij in België verklaarde geboren en getogen te zijn in de stad Beletweyne. In België stelde hij zijn land te zijn ontvlucht in december 2014, terwijl hij reeds op 13 mei 2008 een asielaanvraag indiende in Nederland. In Nederland stelde hij tot de Ashraf-clan te behoren terwijl hij in België beweerde tot de Hawadle clan te behoren, een van de meerderheidsclans in de provincie Hiraan. Ten overstaan van de Belgische asielinstanties stelde verzoeker ook meer dan vijf jaar jonger te zijn dan in Nederland, verklaarde hij dat zijn moeder in 1996 gestorven zou zijn, terwijl zij samen met hem in Nederland asiel aanvroeg, en meende hij ongehuwd te zijn hoewel hij in Nederland toegaf in 2007 getrouwd te zijn.

2.17. Uit het administratief dossier blijkt verder dat de Nederlandse asielinstanties geen geloof hechtte aan verzoekers afkomst uit Zuid- en Centraal-Somalië, onder meer op basis van een taalanalyse waaruit bleek dat verzoeker het Somalisch spreekt dat gangbaar is in Noord-Somalië. Gelet op het categoriale beschermingsbeleid dat met name subsidiaire bescherming toekent aan alle Somaliërs uit Zuid- en Centraal-Somalië die niet afkomstig zijn uit Puntland of Somaliland, kan de Raad niet inzien waarom verzoeker zijn thans beweerde herkomst uit Beletweyne, Zuid- en Centraal-Somalië niet zou hebben verteld in Nederland toen verzoeker er zijn eerste asielaanvraag indiende.

2.18. Uit verzoekers asielaanvragen in Nederland volgt tevens dat verzoeker reeds sinds 2007 uit Somalië vertrokken is, en niet in 2014 zoals hij voor de Belgische asielinstanties beweerde, waardoor de kennis die verzoeker tijdens zijn asielaanvraag in België had over recente gebeurtenissen en ontwikkelingen in Beletweyne noodgedwongen ingestudeerd (en niet uit eigen beleving) kan zijn.

2.19. De inhoud van de door verzoeker in België neergelegde "*Verklaring van Geboorte*" van 12 maart 2015, met foto van verzoeker, waarin vermeld staat dat verzoeker in Beletweyne geboren is, wordt geheel ondermijnd door de vaststelling dat verzoeker in het kader van zijn Nederlandse asielprocedure een "*Nationaliteitsverklaring*" van 14 april 2014 neerlegde, eveneens met foto, maar waarin gesteld wordt dat hij in Mogadishu is geboren, afgegeven door dezelfde ambassade in België. Uit informatie die aan het administratief dossier werd toegevoegd blijkt dat Somalische autoriteiten, zowel binnen als buiten Somalië, niet over archieven beschikken en zich voor de afgifte van dergelijke documenten louter de verklaringen van de aanvrager volgen. Dit wordt thans bevestigd door de vaststelling dat de Somalische ambassade te Brussel binnen eenzelfde jaar twee attesten uitreikte, op aanvraag van dezelfde persoon (verzoeker), waarin twee verschillende geboorteplaatsen worden "*bevestigd*".

2.20. De Raad kan uit dergelijke uiteenlopende en onverzoenbare verklaringen en ondersteunende documenten geenszins een nood aan internationale bescherming afleiden in de zin van het Vluchtelingenverdrag.

2.21. In het kader van de devolutieve kracht van het beroep volstaan bovenstaande vaststellingen om de intrekking van de subsidiaire beschermingsstatus van verzoeker te bevestigen.

2.22. Uit wat voorafgaat, is gebleken dat de Raad het beroep ten gronde heeft kunnen onderzoeken, zodat er geen reden is om de bestreden beslissing te vernietigen. De Raad kan immers volgens artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2° van de Vreemdelingenwet slechts tot vernietiging overgaan als hij een onherstelbare substantiële onregelmatigheid vaststelt of als essentiële elementen ontbreken waardoor hij niet over de grond van het beroep kan oordelen. De aangevoerde schendingen kunnen hier, gelet op het voorgaande, dan ook evenmin leiden tot een vernietiging van de bestreden beslissing.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De intrekking van de status van subsidiaire bescherming wordt bevestigd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vier juli tweeduizend zestien door:

mevr. K. DECLERCK,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. A.-M. DE WEERDT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A.-M. DE WEERDT

K. DECLERCK